

Sygn. akt Kz 49/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łaszczych

Sędziowie: SSO Wiesław oryl

SSO Michał Pieńkowski (spr.)

Protokolant Dorota Dżiczek

przy udziale Ewy Budzińskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

w sprawie Krzysztofa Łukasiewicza i Zygmunta Michała Wasilewskiego

oskarżonych o czyny z art. 35 ust. 1 i art. 35 ust. 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt

w przedmiocie rozpoznania zażalenia oskarżyciela subsydiarnego Fundacji dla Zwierząt ARGOS na postanowienie Sądu Rejonowego Wyszkwowie VI Zamiejscowy Wydział Karny w Pułtuskach z dnia 18 marca 2013 r. o umorzeniu postępowania z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

- uchylić zaskarżone postanowienie,

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18.03.2013 r. Sąd Rejonowy w Wyszkwowie VI Zamiejscowy Wydział Karny w Pułtuskach na podstawie art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k. umorzył postępowanie w niniejszej sprawie. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że oskarżyciel subsydiarny jako dowody na poparcie oskarżenia wskazał dowody z dokumentów, a także zawnioskował o przesłuchanie trzech świadków. W ocenie Sądu dowody te nie dają podstaw do wniesienia aktu oskarżenia. Wskazane do przesłuchania osoby w żaden sposób nie podają informacji, które mogłyby uprawdopodobnić zarzuty postawione oskarżonym i nie potwierdzają zarzutów stawionych osobom prowadzącym schronisko. Krzysztofowi Łukasiewiczowi postawiono zarzut znęcania się nad zwierzętami mający polegać na utrzymywaniu psów w schronisku w niewłaściwych warunkach bytowania i w stanie rażącego zaniedbania tj. nadmiernym zagęszczeniu, bez właściwych pomieszczeń, bez wybiegów niezbędnych dla realizacji potrzeb tego gatunku zwierząt, bez odpowiedniego pożywienia, a także bez odpowiedniego leczenia i profilaktyki. W ocenie Sądu instrukcja dotycząca zagęszczenia psów w schroniskach jest jedynie posiłkowa i nie jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym i nawet przekroczenie tych norm nie daje podstaw do oskarżenia o znęcanie. Znęcać się bowiem

można jedynie w sposób umyślny działając z zamiarem bezpośrednim. Utrzymywanie zwierząt w schronisku nawet poniżej określonych norm nie przesądza o takim zachowaniu. Odnośnie przetrzymywania zwierząt w niewłaściwych pomieszczeniach oraz bez zapewnienia im wybiegów to w schronisku tym regularnie były przeprowadzane kontrole z zakresu przestrzegania ustawy o ochronie zwierząt i nie stwierdziły one żadnych nieprawidłowości w prowadzeniu schroniska. W sytuacji zatem gdy regularne kontrole weterynaryjne i administracyjne nie stwierdziły w tym zakresie istotnych uchybień to nie można uznać, że są dowody na popełnienie przestępstwa znęcania się nad zwierzętami. Odnośnie zarzutu dotyczącego niewłaściwego żywienia psów to stwierdzono, iż skwarki pochodziły od nadzorowanego producenta i były dopuszczone do obrotu to podawanie ich zwierzętom nie może być uznane za znęcanie. Ponadto prokuratura prowadziła już kilka postępowań karnych i żadne z nich nie dało podstaw do postawienia zarzutów znęcania się nad zwierzętami dlatego też, w ocenie Sądu zgromadzone dowody również nie wskazują na istnienie podstaw oskarżenia Krzysztofa Łukaszewicza o znęcanie się nad zwierzętami. Odnośnie oskarżonego Zygmunta Michała Wasilewskiego Sąd Rejonowy wskazał, iż postawienie zarzutu uśmiercania zwierząt wymaga wykazania działania umyślnego z zamiarem bezpośrednim. Fakt nierzetelnego wypełniania dokumentacji może stwarzać jedynie przypuszczenie co do takiego działania ale jest to odczucie subiektywne i nie może być podstawą aktu oskarżenia. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje zaś podstaw do uznania, iż istnieją faktyczne podstawy oskarżenia w tym zakresie (postanowienie k. 81-89).

Na postanowienie to zażalenie złożył oskarżyciel subsydiarny Fundacja dla Zwierząt ARGOS. W zażaleniu tym oskarżyciel subsydiarny zarzucił zaskarżonemu postanowieniu rażące naruszenie prawa materialnego – art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt poprzez uznanie, że trzymanie zwierząt w nadmiernym zagęszczeniu, co powoduje ich zagryzanie się nie jest penalizowane ponieważ nie istnieją normy prawne określające limit powierzchni jaki powinien przysługiwać zwierzęciu utrzymanemu w schronisku oraz rażące naruszenie prawa procesowego – art. 2 § 2, art. 4 i art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie dowodów w postaci protokołów kontroli Głównego Inspektora Weterynarii, które wprost potwierdzają stawiane oskarżonym zarzuty.

W konkluzji skarżący na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem merytorycznego rozpoznania (zażalenie k. 92-95).

W ocenie Sądu zażalenie oskarżyciela subsydiarnego jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. Przede wszystkim podnieść należy, iż w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy przeprowadził gruntowną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zgodzić się jednak należy ze skarżącym, iż Sąd ten w zasadzie w ogóle nie odniósł się do raportu Głównego Inspektora Weterynarii, na podstawie którego oskarżyciel subsydiarny oparł postawione oskarżonym zarzuty. Zgodzić należy się zatem z postawionym przez Fundację dla Zwierząt Argos zarzutem, iż wydając zaskarżone orzeczenie Sąd I Instancji pomijając część z dowodów dopuścił się naruszenia art. 4 i art. 7 k.p.k.

Najważniejszą jednak kwestią jaką należało rozstrzygnąć rozpoznając wniesione zażalenie jest ustalenie czy na obecnym etapie postępowania (przed rozpoczęciem przewodu sądowego) Sąd meriti był uprawniony do tak gruntownej i wieloaspektowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia dokonał bowiem oceny wiarygodności i wartości procesowej poszczególnych dowodów, również rozstrzygnął ewentualne wątpliwości w ich interpretacji odniósł się do

ewentualnej formy winy i zamiaru oskarżonych. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny jak również jednolitym orzecznictwem na tym etapie postępowanie jest to niedopuszczalne. „Umorzenie postępowania przed rozprawą na posiedzeniu w trybie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. może nastąpić w oparciu o art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. tylko wówczas, gdy w sposób oczywisty z zebranego w postępowaniu przygotowawczym materiału dowodowego wynika, że zarzucony oskarżonemu czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego. Takie orzeczenie opierać się musi wyłącznie na niebudzących wątpliwości materiałach postępowania przygotowawczego. **Gdy jednak zebrane dowody nie mają jednoznacznego wyrazu, gdy dokonanie trafnych ustaleń faktycznych, co do istotnych okoliczności czynu wymaga gruntownego zbadania i wieloaspektowej krytycznej oceny materiału dowodowego, to oczywiste jest, że umorzenie postępowania na posiedzeniu przed rozprawą nie jest dopuszczalne.**” Tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 r. sygn. V KK 143/05 opubl. *OSNwSK 2005/1/1650*. „Ocena wiarygodności dowodów przedstawionych na poparcie zarzutów postawionych w akcie oskarżenia, a do tego sprowadza się istota wywodów Sądu Okręgowego, w żadnej mierze nie może być dokonywana w ramach "wstępnej kontroli oskarżenia" i wykracza poza tryb przewidziany w przepisie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. Ocena taka może być wyrażona po przeprowadzeniu "pełnego postępowania" z konsekwencjami wskazanymi w art. 414 § 1 k.p.k.” [Tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2006 r. sygn. III KK 96/05 opubl. *Prok.i Pr.-wkl. 2007/2/6*].

Oczywisty brak faktycznych podstaw oskarżenia zachodzi zatem wówczas, gdy wskazane przez oskarżyciela okoliczności i dołączone do aktu oskarżenia dowody w sposób niebudzący żadnych wątpliwości, co wręcz rzuca się w oczy, wskazują na to, że nie zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. W niniejszej sprawie oskarżyciel subsydiarny wskazał jako główny dowód popełnienia przestępstwa przez oskarżonych raport Głównego Inspektoratu Weterynarii i analizując tezy tego raportu dołączone jako załącznik do zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa nie można uznać, iż postawione oskarżonym zarzuty są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Wobec powyższego umorzenie postępowania z powodu oczywistego braku podstaw oskarżenia jest w niniejszej sprawie niedopuszczalne gdyż musi zostać poprzedzone dogłębną i wieloaspektową analizą zgromadzonego materiału dowodowego oraz oceną jego wiarygodności co może zostać dokonane dopiero po przeprowadzeniu przewodu sądowego.

Dlatego też orzeczono jak na wstępie.

Orzeczenie prawomocne
dalszemu zaskarżeniu nie
podlega

Na oryginalne właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Kierownika Sekcji Sądowej
Starszy Sekretarz Sądowy
inż. Dorota Dzięczek